

ANČA

KATARÍNA
ŠKORUPOVÁ

Z POMARANČA

A TAJOMNÝ NEZNÁMY

ILUSTROVALA JANA MALATINCOVÁ

STARÍ ZNÁMÍ (DOMÁCI)

Jej výsost' Tera, moja namrzená sestra. Na svojho bývalého frajera (bol to upír) už zabudla. Máme iné problémy.

Mama sa tvári, že je všetko v poriadku. No od poriadku to má u nás ďaleko.

Naša babka z Babkovského Babkova alebo tamina má vševidiace oči. Vidí aj za roh, fakt.

Mači začal všetko hovoriť v ženskom rode. Vraj ho to prejde, ale ja dúfam, že nie. Je to celkom sranda.

Hektor von Durman Hurikán je náš vlčiak. Oslintá vás od hlavy po päty, no keď sa na vás pozrie, dáte mu všetko na svete.

Jana a Jochi – šialení vedátori, čo majú toľko práce, že ich v tejto časti vôbec nenájdete.

Aladin a Šeherezáda sú ich deti. Už je, dúfam, jasné, že im všetkým šibe. Ali má nové heslo: „Nikto vám nemôže dať to, čo vám ja môžem sľúbiť.“

Lopi alias Peter Lopčiansky mi stále strapatí vlasy. Aj jemu šibe, asi preto volá Lukiho Loptoš.

Luki je jeho brat. V sedme vždy vyhrá, no na očný poker nemá odvalu.

Ich babka má najradšej sladkosti a ešte radšej privoláva sanitku.

Ešte je tu niekto, komu hovoríme Frankie, no netuším, ako sa naozaj volá. Opýtajte sa ho, ja som to nestihla. Musím totiž všetkých zachrániť.

Pred kým? Ani sa nepýtajte!

POD VLEKOM JE UKRYTÝ ZLOČINEC!

Tera

Mama

Tamina

Mači

Jana a Jochi

Hektor

Šehi

Ali

Babka Lopčianska

Lopi

Frankie

Loptoš

KATARÍNA ŠKORUPOVÁ

ANČA
Z POMARANČA
A TAJOMNÝ NEZNÁMY

??!!

ILUSTROVALA
JANA MALATINCOVÁ

slovart

Tento projekt finančne podporil

Text © Katarína Škorupová 2020

Illustrations © Jana Malatincová 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4196-6

www.slovart.sk

PRE LINDU,
KTORÁ UŽ TAK NETRPEZLIVO ČAKÁ
NA TÚTO KNIHU, ŽE ZATIAĽ PRVÚ ČASŤ
PREČÍTALA DVADSAĎDVAKRÁT.
FAKT! TO SI NEVYMÝŠĽAM! ČO SOM ANČA?!

NIE JE SESTRA AKO SESTRA, NIE JE CHIP AKO CHIP

Sedím za stolom v kuchyni a nemyslím na nič iné, len ako sa nenápadne vykradnúť z domu.

Keby mama s taminou vedeli, čo všetko nám hrozí!

Nieкто sa ukrýva v domčeku pod vlekom.

Prečo tam je?

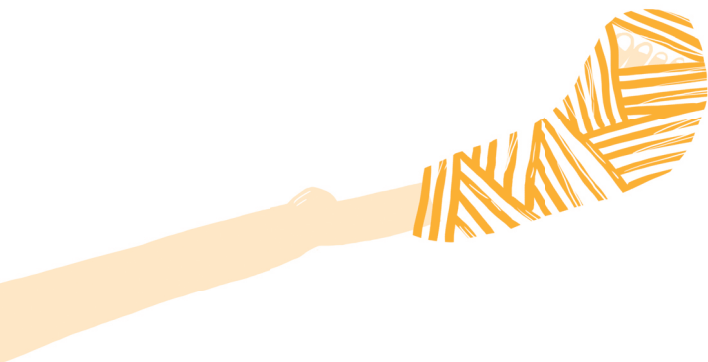
A čo od nás chce?

Čo ak sa chystá uniesť Mačiho alebo ukradnúť nám kone, alebo...

... radšej zatiaľ nikomu nič nebudem hovoriť.

NIKOMU!

S barlami a vytknutou nohou však asi nebudem veľmi nenápadná. Samozrejme, nestihnem sa z domu vytrátiť dosť rýchlo. Matúško, môj malý brat s hnedým kakaovým úsmevom od ucha k uchu, mi oblapí obviazanú nohu.

„Au, Mači,“ zjajknem, „pusti ma, to bolí!“

„Bojí, Aňa, bojí,“ zľakne sa a opatrne ma hladká po obviazanej nohe, „moja Aňa, moja.“

„Mám vytknutú nohu, nevieš?“ skloním sa k nemu cez barly, postrapatím mu vlásky. „Spadla som z koča. Bolí to.“

Malý sa okamžite hodí na zadok. Ešteže má plienku!

„Mači tiež bojí, bojí...“ chytá si papučku. „Mači padla, z koša, bojí...“ a ukazuje na nohu, aby som mu ju obviazala.

„Mači, nie bojí, ale bolí,“ skláňam sa k nemu. „A nie padla, ale padol, si predsa chlapec.“

„Mači padla a bojí,“ nevzdáva sa, vystrčí nohu dohora a tresne ňou o zem.

„Dobre, len pokoj, ešte si naozaj ublížiš,“ tíšim ho. „Mami, prosím ťa, poď za Matúškom!“

Nikde nikoho. Keď ich treba, akoby sa pod zem prepadli. No keď sa chce človek vypariť, odrazu je ľudí plná izba. Teda ľudí... skôr báb, jediný muž je tu vlastne... *Aha, už viem, ako naňho.*

„Mači, počúvaj,“ nakloním sa k nemu. „Ty nesmieš byť zranený. Si tu jediný chlap, musíš sa o nás starať.“

„Chlp?“ zaváha na chvíľu, no zrak mu zas padne na moju nohu a v očiach sa mu zablysne. „Ne!“ krúti hlavou. „Mači ne chlp, Mači bojí, padla,“ prst namieri na môj obväz, „to cem.“

„Mamí, potrebujem obväz,“ vreštím na celý dom. „To si mám ten obväz odmotat' z nohy a dať ho Mačimu? Fakt skvelé!“

„Áno, toto Mači, nie Aňa, Mači ce,“ bľaboce malý, celý šťastný, že som ho konečne pochopila, a mne až vtedy dôjde, že som to povedala nahlas.

Odkiaľ vzala mama ten obväz? Žeby zo skrinky nad chladničkou? Rozhliadam sa po kuchyni, doskackám ku chladničke. Drobec s doširoka roztvorenými očami sleduje, ako sa na barlách premiestňujem k polici a prehrabávam sa v nej, hoci tak vysoko nedovidím. Inokedy by som vyliezla na stoličku, ale som predsa zranená. Zabudli už všetci, že mi naša susedka len nedávno volala sanitku? Ohmatávam jednu vec za druhou.

„Nič nevidím,“ bedákam, „ale počkaj... Áno! Mám to,“ vyťahujem zo skrinky nad hlavou obväz, zdvihnem jednu barlu a otáčam sa k Matúškovi. Ako sa s tou zdvihnutou barlou natešene obraciam, drgnem ňou do niečoho...

„Mači, ako si sa sem tak rýchlo dostal, veď si bol na druhej strane izby?“ vyhrknem ešte, ale druhá barla sa mi už pošmykla, a tak sa zosuniem k Mačimu na zem, barlou mu pritom znova ťuknem po hlave.

Sedí tam presne v tej istej polohe ako predtým na opačnom konci kuchyne. Zíza na mňa, ústa dokorán, tvárička skrivená. Už-už prepukne do plaču. Jednou rukou si drží udreté čelo, druhou papučku.

„Ššš... Mači, no tak, tíško, len sa nerozplač, prosím ťa,“ objímam ho. „Vôbec som nepočula, kedy si sa sem dostal, nevidela som ťa, prepáč, nechcela som. Šla som ti len po obväz na tú boľavú nohu, veď vieš? Obviažem ti ju, dobre?“

Posmrkáva, no napriek tomu, že som ho nechtiac udrela po hlave, ďalej tvrdohlavo ukazuje na papučku.

„Mači padla, Aňa zahojí, bojí, bojí noha,“ smrkne, súcha si čelo. „Mači ne chlp.“

Len sa nerozplač, zas to bude na mňa, beží mi v hlave.

„Počuj, vieš, čo urobíme?“ ukazujem obvaz. „Aha, čo som našla, obviažem ti boľavú nohu aj čelo, dobre?“

Mači zdvihne hlavu, očami behá z obväzu na mňa a späť. Rozhoria sa mu v nich plamienky, slzy sú preč.

„Fúha, to bola tesnotka, “ vydýchnem si. „Tak pod', sadni si, najprv obviažeme hlavičku, ták, opatrne.“

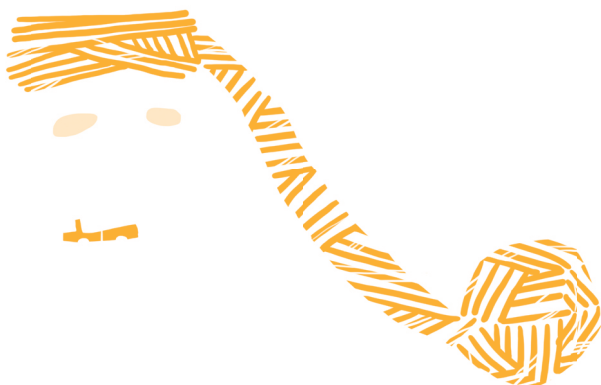
Mači sedí, ani sa nepohne, drží hlavu a čaká, kým bude aj on konečne zranený.

„Nehýb sa, len drž, musíme to urobiť správne, ako u doktora,“ dohováram mu.

„Pozri, ako sa pekne hrajú,“ začujem odo dverí svoju uštipačnú staršiu sestru. „Malé bábo a veľké bábo.“

„Terezka,“ karhá ju mama, „je od Ani milé, že sa tak pekne stará o brata. Na rozdiel od tvojho detinského provokovania.“

„Dobre si počula – nemáš ma provokovať,“ poteším sa.

„Super, mami, len sa pozri, ako zas narástla,“ tresne Tera na stôl tašky s nákupom, „vždy keď ju prechváliš, začne si vymýšľať a potom sa s ňou nedá vydržať!“

„Nohu ete, páčí,“ ťukne mi Mači papučkou do nosa, jej hlúpe reči si vôbec nevšímam. Aj ten malý má viac rozumu ako večne zdutá Tera.

„Áno, drobec, ešte nohu,“ prihováram sa mu, „obviažeme aj nohu a už budeš celkom ako tvoja veľká sestra.“

„Ha,“ odfrkne si Tera, „len si to užite.“

„Mami, Tera nám robí zle,“ sťažujem sa a v duchu si hovorím: *Veď počkaj, ja ti ukážem.* A tak premyslene pripomeniem: „Mami, nemala by Tera vziať Mačiho von? Odkedy je hore? Je už dosť mrzutý.“

„Dievčatá, prosím vás, nezačínajte s tým,“ vzdychne si mama. „Terezka, vylož nákup, kým sa Aňa s Mačim hrajú, a potom šup s ním do kočíka.“

„Zase ja?“ nafúkne sa Tera. „Prečo? Keď sa s ním prechádzam po ulici, vyzerám ako šestnástročná matka.“

„Ja sa oňho starám stále! Raz za čas môžeš aj ty,“ skočím jej do reči.

„Cítim sa ako nejaká trapka z *Tehotnej v šestnástich*, keď na mňa tie babky na lavičkách pred bránami pokukujú a šuškejú si,“ skočí mi do reči Tera.

„Tak ti treba!“ odseknem a pre istotu si Mačiho posadím pred seba. Hrdo nadvihuje nohu, ukazuje na obviazanú papuču. „A nemáš šestnásť.“

„To je tvoja vina!“ osopí sa na mňa Tera a nebezpečne rýchlo sa blíži.

„Dost!“ zavelí mama. „Aňa, tú pochvalu beriem späť. Tera, nechaj tie tašky, vezmi Matúša a choď ho uspať.“

„Už som povedala, že s ním na ulicu nejdem!“ vyštekne moja prehnane milá sestra.

„Pre mňa, za mňa ho choď ukočíkovať aj na koniec sveta, ak vieš, kde to je,“ hnevá sa mama, „ale hneď! A nech vás aspoň do druhej nevidím! Nikto nepovedal, že nemôžeš ísť aj na poľnú cestu za záhradou. Tam po tebe hádam nikto pokukovať nebude.“

„Je tam Ali, jazdí Studienku,“ podotknem. „Ale to ju asi rušiť nebude.“

„Ali je už pri koňoch?“ vyhrkne Tera, no hneď sa spamätá a nasilu ľahostajne dodá: „Nemal dočítať nejakú hrubú knihu?“

„Mal,“ odsekнем.

„Ale...“ Tere vybehne obočie pod čiernočiernu ofinu.

„Ale...“ zatiahnem, „Šehi to prečítala a napísala mu, o čom to je, takže už je dávno vonku, nič ti nepovedal?“

„Hm,“ zachmúri sa Tera, „nemal ako. Bola som predsa s mamou v obchode. Všetky decká sú vonku, len ja tu musím drieť ako otrok.“

„Jasné, len aby si si náhodou neublížila,“ uškrniem sa. Mama vzdychne, pokrúti hlavou a ďalej vykladá nákup.

„Dobre, idem,“ zmení Tera názor, „poď, drobček, ideme spin...“

„Ne, pinkať, ne,“ vrtí malý hlavou a ďalej sa hrá s obväzom na nohe. „Mači chlpl, Mači ne pinkať. Chlpi ne pinkať,“ krúti hlavou, akoby bolo nad slnko jasnejšie, že chlpy nespávajú. Ani sa nečudujem, že ho tak štve, keď mu nikto nerozumie.

„No to sa ti podarilo,“ zamrmlm pre seba, ale asi nie dosť potichu.

„Ešte jedno slovo a, zranená-nezranená, ideš s ním ty!“ zasyčí na mňa tá protiva. „Barly si môžeš pre mňa, za mňa aj priviazať na chrbát a skákať na jednej nohe za kočíkom, jasné?“

Hm, dobre, dobre, veď som zase tak veľa nepovedala.

„Ako malé deti,“ bedáka mama. „Baby, baby, kedy vás to už prejde?“

„Hentú?! Nikdy!“ vyhrkneme obe naraz.

„Fíha, aká vzácna zhoda,“ ozýva sa odo dverí tamina, zo sivých vlasov jej na všetky strany trčí slama. „Som tu správne u nás doma?“

„Ale, prosím ťa,“ uškrnie sa mama, „mala si tu byť pred dvoma sekundami. Rozmýšľam, či sa aj chlapci stále vadia.“

„No jasné, najradšej by si nás vymenila za chalanov,“ zamračím sa. „Tí si radšej rovno skočia do vlasov, to by si chcela?“

„Teba by vymenila určite, mňa sa už neoplatí, o chvíľu budem dospelá aj na papieri a môžem si ísť, kam sa mi zachce,“ mudruje predčasne dospelá mrzutka a ja mám sto chutí po nej skočiť.

„To o chvíľu je o štyri roky,“ podotknem.

„Tri a pol!“ vyštekne Tera.

Teraz už obracia oči k stropu aj mama s taminou.

Haha, dospeláčka, uškrniem sa víťazoslávne.

„Nemal tu ísť niekto uspať Mačiho?“ poznamenám akoby nič.

„Kašlem na to, nech ide Anča.“

Asi som ju fakt našťvala. Mlčky nadvihnem barlu, čo ju, samozrejme, vytočí ešte viac.

„Myslím, že nadnes stačilo, dievčatá,“ mama je samá trpezlivosť, vezme Matúška na ruky a podáva ho Tere. „Páči sa, zlatko, nevracaj sa skôr ako o druhej. Ďakujem za pochopenie, pekný deň.“

Teru ide rozhodiť od zlosti, so zaťatými zubami a s vreštiacim Mačim na rukách vyjde do záhrady.

„Ešte šťastie, že to dievča nevie vraždiť očami,“ uškrnie sa tamina a položí na stôl misu zemiakov, „už by sme boli všetci na druhom svete.“

„Sadaj k stolu, Aňa,“ vraví mama, „ošúpeš zemiaky! Aby ti to nebolo ľúto.“

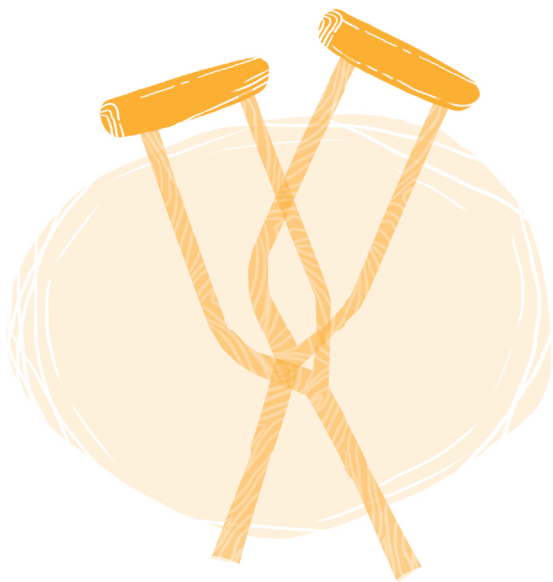
„Som predsa zranená,“ zamrmlám si popod nos a zazriem na mamu.

„A ty chceš tie zemiaky šúpať nohami?“ zadíva sa na mňa mama.

„Chcela som ísť aspoň na chvíľu za Šehi,“ zafňukám, no v duchu si priznávam porážku.

„Ale no tak, neblázni, veď ťa bolí noha,“ uškrnie sa mama, no potom zmierlivejšie dodá: „To by nebolo fér, pomôž mi trochu a potom si môžeš odskakať, kam ťa barly ponesú. Kamoši počkajú.“

Nikoho nezaujíma, že mám teraz úplne iné starosti. Ako inak, nezostáva mi nič iné, len rýchlo ošúpať tie otravné zemiaky.

NIKTO TI NEMÔŽE DAŤ, ČO TI JA MÔŽEM SĽUBIŤ

Nakoniec to ani tak dlho netrvalo, zemiaky sú ošúpané v miske s vodou a ja sa vyšuchtám do záhrady. Preskackám popod stromy a popri stajniach až k zadnému plotu. Za ním sa už rozprestierajú len žltozelené polia, lúky, kopec, les a ďalšie polia, lúky a ešte ktoviečo.

Odložím barly, opriem sa o plot a hľadím na búdku pod vlekcom.

Čo sa tam odvčera zmenilo?

Jasne som videla postavu v mikine, ten chlap je určite niekde tam.

„Dokelu,“ zamrmlam si popod nos.

Tera zúrivo hojdá kočík s Mačim na ceste ku chatke pod vlekcom.

Hádam im ten cudzí chlap neublíži.

Spoza chrbta sa ku mne od stajne prirúti Hektor, spraví okolo mňa dve kolečká, obtrie sa mi o nohu, takmer ma zvalí na zem. Prednými labami vyskočí na plot a oblíže mi celú tvár, ani sa nestihnem nadýchnuť, nieto ešte vydať hláska.

„Heki, no tak,“ zhadzujem mu laby na zem, no smejem sa, i keď mám tvár samá slina. „No, tak, pokoj, nesmieš skákať, koľkokrát som ti to hovorila, ty kľbko špinavé!“

Škrabkám ho medzi dlhými chumáčmi na hlave a on sa blažene zalizuje. Jazyk mu visí až po zem.

„Musíme dávať pozor, vieš?“ tlapkám ho po chrbte. „Sadni! Tak, dobrý!“ chválím ho, čo pochopí ako vyzvanie a obdaruje ma ďalšou spráškou slín, takže to celé musím zopakovať.

„Na čo musíte dávať pozor?“ kráča ku mne Šehi, ktorú predbieha konský pach.

„Fúha!“ chytím si nos. „Smrdíš ako kôň.“

„Kone nesmrδια, ale voňajú,“ drgne mi Šehi do pleca, „keby si sa prestala vyhovárať na členok a pomohla mi, tiež by si to tak cítila.“

„Hm,“ na chvíľu ma to zamrzí, potom si spomeniem, ako by ma zas všetci zneužívali. „Myslím, že s tým ešte chvíľu počkám.“

„Ty si ale číslo! Na čo musíte dávať pozor?“ zopakuje Šehi.

„Niektó tam je,“ kývnem hlavou k vleku.

„Jasné, veď vidím. Tera uspáva Mačiho. Vie tak krásne zúriť,“ prikyvuje uznanlivo. „Ten srdcervúci rev bolo počuť až do stajne, a pritom, pozri, ako sú už ďaleko. O chvíľu budú pod vlekom.“

„Veď práve,“ vzdychnem ustarane. „Niektó tam je, som si tým absolútne istá.“

Zamyslene pozorujem sestru, ktorá sa morduje s kočíkom po prašnej poľnej ceste. Šehi sa to však, naopak, veľmi páči.

„Počuj,“ nadchýna sa, „keby mali chalani skúšku s kapelou vtedy, keď tento malý zázrak rumázga, lebo nechce ísť spať, rachot gitár a bubnov by bol popri Mačiho húrónskom reve len ozvena odniekiaľ poriadne zďaleka.“

„No a?“ pozriem na ňu nechápavo. „Keď reve, tak reve, čo už to pomôže?“

„Nechápeš?“ vyskočí nám Ali spoza chrbta a poriadne nás obe vylaká. „Mohli by sme ho používať ako zvukovú clonu.“

„Zvukovú onú?“ nechápem o nič lepšie. „Nemôžeš aspoň raz prísť tak, aby nás z toho netrafil šľak, Ali? Skoro som spadla z nôh.“

Ali aj ostatní chalani z ulice sa totiž vyžívajú v tom, keď sa im podarí nebadane k vám priblížiť a vydesiť vás na smrť. Sú skrátka hrozní!

„Tak tento boj som už dávno vzdala,“ obráti oči Šehi. „Kašli naňho, čím viac sa budeš rozčuľovať, keď ti vyskočí spoza chrbta, tým viac ho to bude baviť.“